

vil ikke blive mere end en Brøkdeel af et Mar, saa det ærede Medlem har ikke Ret i at sige, at de paagjældende Amter skulde være saa stærkt interesserede i ikke at ville tilstede den Reduction, som Svendborg Amt skulde kunne faae. Dersom vi gaae ud fra den Forudsætning, som han selv efter min Tilfynbelse opstillede, at Svendborg Amtes halve Hartkorn vilde blive reduceret efter § 3 i vort Forslag med en Mark, saa vil det ikke gjøre mere end en Forlængelse over det Hele af ca. $\frac{3}{10}$ Mar, og $\frac{3}{10}$ Mars Bidrag er et saa lille Beløb for de andre Amter at tilsvare, at der ikke vil være nogen stærk Opfordring for dem til at lægge sig derimellem, Noget, som de forøvrigt aldeles ikke ifølge Oven have Ret til, da Indenrigsministeren ligesåvel kan gjøre Medsættelsen for Svendborg Amt, uden i mindste Maade at spørge de andre Amter, indensfor den Grændse, som er givet i vor § 3. Jeg troer nu at have paavist, at det ærede Medlems Forslag i Virkeligheden med Hensyn til Retfærdighed staaer tilbage for Udvalgets, hvormod det Forslag, vi have fremstillet, baade vil vise sig praktisk muligt og ogsaa træffe det Rette nærmere. Med Hensyn til, hvad der fremkom fra det ærede Medlem (N. Larsen), som igaar talte til Gunst for, at Middelfart ganske skulde fritages for Bidrag, vil jeg sige, at det ærede Medlem dog neppe har ganske Ret, naar han mener, at en By som Middelfart ingen Fordeel faaer af Jernbanen, men vel endog saa snarere havde Tab af den. Jeg troer og vil gjerne indrømme, at en By som Middelfart kommer i en saadan Krise ved, at Jernbanen er kommen, at de nuværende Næringsdrivende ville føle sig generede, idet hele Byens Næringsforhold komme til at drives paa en noget anden Maade; men det Samme er Tilfældet med mange andre Byer, det er Tilfældet med de største som med de mindste Byer. Det er min Overbevisning, at f. Ex. i Aarhus, som alle indrømme og jeg ogsaa vil have den største Nytte af Jernbanen, taget over det Hele, vil der ved Jernbanen i Næringsforholdene komme saadanne Vendinger og Brydninger, at mange Enkelte og selv Byen til visse Tider neppe vil kunne spore gode Virkninger, men det forhindrer ikke, at alligevel Byen vil gaae frem ved Jernbanen. Jeg skal dernæst sige, at det For-

slag, som af Udvalget er fremstillet om at ned-sætte Byen Middelfarts Bidrag med det Halve, er et Overenskomsts Forslag mellem Udvalget og Ministeren, saaledes at enkelte Medlemmer, der netop meget stærkt holdt paa det, i denne Henseende have faaet deres Villie. Jeg vil haabe, at netop derfor, da det maa betragtes som et Gjennemsnit af de forskellige Anskuelser, maa det blive fremmet med Tilfidsættelse af eensidig, fuldstændig Fritagelse og paa den anden Kant eensidig det fulde Bidrag.

Winther: Enhver, der ønsker, at den nydte Jernbane skal nyde Fremme saasnart som muligt, troer jeg maa søge at fremme denne Lov. Efter de Udtalelser, som tidligere ere komne frem fra Finansministeren, anseer jeg det ikke for nødvendigt videre at udvikle dette. Dersom derfor Noget gjør særdeles Vanskeligheder her ved denne Lov eller ønsker den udsat, saa er han, hvis han følges, efter min Mening Skyld i, at der kan optaarne sig Vanskeligheder for Jernbaneanlæggenes Udførelse. Jeg betragter det derfor som et Hovedpunkt ved denne Sag, at der opnaaes Enighed mellem Thinget og Ministeren, og jeg skal saaledes slutte mig til Udvalgets Forslag, som jo er tiltraadt af den ærede Minister. Jeg kan ikke nægte, at det Forslag, som er stillet af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Ste Valgkreds (Ville), er en ganske naturlig Udvikling af den Bestemmelse, som fra Først af er bleven vedtagen, navnlig i Loven af 10de Mars 1861; men naar man lægger Mærke til, hvorledes Sagen har udviklet sig, vil man, netop efter de Bemærkninger, som igaar bleve oplæste af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Ste Valgkreds, finde, at man vel begyndte med at bestemme, at de enkelte Byer og Landcommuner skulde udrede Halvdelen af Expropriationsudgifterne for de Grundstykter, som hørte ind under den paagjældende By eller Landcommune, men at man allerede i 1861 lagde Mærke til, at dette kunde falde altfor byrdefuldt, hvorfor man ogsaa udvidede Erstatningspligten til de Egne, der havde særlig Interesse i Jernbaneanlægene. Nu er man i Regjeringens Forslag gaaet et Skridt videre, end jeg ønskede, men Udvalget har gjort et Tilbage-